

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Bednarek

SSN Antoni Bojańczyk

Protokolant Agnieszka Niewiadomska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga,
w sprawie **T.P.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 14 maja 2025 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 5 grudnia 2023 r., sygn. akt V Ka 297/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie

z dnia 28 października 2022 r., sygn. akt III K 851/19,

1. uchyla pkt 2 wyroku Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie sygn. akt III K 851/19 i wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie V KA 297/23 w części utrzymującej w mocy to rozstrzygnięcie i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. postępowanie karne w tej części umarza, a kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciąża Skarb Państwa;

2. w pozostałym zakresie oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

3. zwalnia skazanego T.P. od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne, obciążając nimi Skarb Państwa.

Małgorzata Bednarek Igor Zgoliński Antoni Bojańczyk

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 28 października 2022 r., sygn. III K 851/19, T.P. został uznany za winnego tego, że:

1. w dniu 17 sierpnia 2018 r. w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc prokurentem w L. sp. z o.o. z siedzibą w L. oraz osobą decyzyjną w spółce, wprowadzając w błąd J.S. co do zamiaru uzyskania dla niej odszkodowania oraz zawierając roczną umowę o abonament ochrony prawnej z obowiązkiem wpłat miesięcznych w kwocie po 299,99 zł miesięcznie, doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości łącznie 3.599,88 zł, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k.,
2. w dniu 25 listopada 2018 r. w L., będąc prokurentem w L. sp. z o.o. z siedzibą w L. oraz osobą decyzyjną w spółce, przywłaszczył powierzone pieniądze w kwocie 683 zł uzyskane z odszkodowania od V. sp. z o.o. znak [...] w związku ze szkodą komunikacyjną na osobie K.W. działając tym na jego szkodę, tj. czynu z art. 284 § 2 k.k.,
3. w dniu 25 lutego 2019 r. w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc prokurentem w L. sp. z o.o. z siedzibą w L. oraz osobą decyzyjną w spółce, wprowadzając w błąd K.W. co do zamiaru uzyskania dla niego odszkodowania i podsuwając mu do podpisania roczną umowę o abonament ochrony prawnej z obowiązkiem wpłat miesięcznych w kwocie po 299,99 zł miesięcznie, usiłował doprowadzić go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 3.599,88 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z

uwagi na postawę pokrzywdzonego, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art 286 § 1 k.k.,

4. w dniu 20 lutego 2019 r. w L., będąc prokurentem w L. sp. z o.o. z siedzibą w L. oraz osobą decyzyjną w spółce, przywłaszczył powierzone pieniądze w kwocie 1.660 zł uzyskane z odszkodowania od P. S.A. znak [...] w związku ze szkodą komunikacyjną na osobie G.B., działając tym na szkodę tej pokrzywdzonej, tj. czynu z art. 284 § 2 k.k.,
5. oskarżony został nadto uniewinniony od jednego z czynów zarzuconych w V akcie oskarżenia,
6. w dniu 12 stycznia 2019 r. będąc prokurentem w L. sp. z o.o. z siedzibą w L. oraz osobą decyzyjną w spółce, przywłaszczył powierzone pieniądze w kwocie łącznej 64.150 zł uzyskane z odszkodowania od P. S.A. z polisy [...] w związku z wypadkiem śmiertelnym J.B., działając tym na szkodę B.B., M.B. i K.B. tj. czynu z art. 284 § 2 k.k.,
7. w dniu 13 lutego 2019 r. będąc prokurentem w L. sp. z o.o. z siedzibą w L. oraz osobą decyzyjną w spółce, przywłaszczył powierzone pieniądze w kwocie 6.670 zł stanowiące koszty pogrzebu uzyskane z odszkodowania od P. S.A. z polisy [...] w związku z wypadkiem śmiertelnym J.B., działając tym na szkodę B.B., tj. czynu z art 284 § 2 k.k.,

ustalono nadto, że:

1. oskarżony T.P. dopuścił się czynów z pkt 1 i 3 w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, co stanowi ciąg przestępstw, o jakim mowa w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. skazany został na karę siedmiu miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeczono od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej J.S. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 3.599,88 zł;
2. oskarżony T.P. dopuścił się czynów z pkt 2,4,6, 7 w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, co stanowi ciąg przestępstw, o

jakim mowa w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. skazany został na karę roku pozbawienia wolności; na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeczono od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz K.W. kwoty 683 zł, G.B. kwoty 1.660 zł, M.B. i K.B. po 21.250 zł, B.B. — kwoty 28.320 zł; na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k.

orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności zostały następnie połączone i orzeczona została kara łączna roku pozbawienia wolności; oskarżony został też zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych.

Od tego wyroku apelację złożył Prokurator Rejonowy Lublin – Północ w Lublinie, który zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania karnego, a mianowicie art. 4 k.p.k., a k.p.k., oraz art. 410 k.p.k. poprzez niewłaściwą, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego T.P., zeznań świadków i pokrzywdzonej A.T., niekorzystnych dla oskarżonego, w szczególności zaś poprzez przyjęcie, wbrew takim zasadom, że nieprzekazanie pokrzywdzonej całości należnej jej kwoty przez Kancelarię L. Sp. z o.o. nie stanowiło przywłaszczenia mienia, a T.P. nie był dysponentem tych środków, co miało wpływ na treść wyroku i w rezultacie doprowadziło do niesłusznego uniewinnienia T.P. od popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego w pkt V aktu oskarżenia,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu w oparciu o przeprowadzone dowody i ustalone na ich podstawie okoliczności, iż nie istnieją dane dostatecznie uzasadniające popełnienie przez T.P. czynu zabronionego na szkodę A.T., w szczególności, iż oskarżony me miał żadnego wpływu na kształt umowy pokrzywdzonej z Kancelarią L. sp. z o.o. z siedzibą w L., nie decydował o dysponowaniu kwotą odszkodowania uzyskanego od TU [...]

S.A., a spór co do wysokości kwoty należnej A.T. ma charakter wyłącznie cywilny, podczas gdy T.P. był głównym decydem w Spółce L., podlegli mu pracownicy konsultowali się z nim w kwestiach zawodowych i to on jako prokurent zatwierdzał wyliczenia, a następnie dysponował wszystkimi środkami uzyskanymi w sprawach odszkodowawczych,

3. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego T.P. za przypisane mu czyny w stosunku do stopnia winy, społecznej szkodliwości, motywacji i sposobu zachowania sprawcy, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa wyrażającą się w orzeczeniu kar jednostkowych pozbawienia wolności w zbyt niskim wymiarze i w konsekwencji tego orzeczenia kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, podczas gdy względy indywidualno-prewencyjne, jak i potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa związane z faktami, iż oskarżony popełniał przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na szkodę pokrzywdzonych w trudnej sytuacji życiowej, nieraz w podeszłym wieku, będąc uprzednio karanym za przestępstwo podobne oraz działając na szkodę profesjonalnej działalności prawniczej, przemawiało za wymierzeniem oskarżonemu kary zdecydowanie surowszej.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynu 5 i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Lublin-Zachód w Lublinie do ponownego rozpoznania,
2. w zakresie kary orzeczonej za czyny z pkt 1 i 3 wyroku o zmianę orzeczenia i wymierzenie kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
3. w zakresie kary orzeczonej za czyny z pkt 2, 4, 6 i 7 wyroku o zmianę orzeczenia i wymierzenie kary dwóch lat pozbawienia wolności,
4. orzeczenia kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności.

Apelację od wyroku wywiódł również obrońca oskarżonego T.P., zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj.:
1. art. 4 i 7 k.p.k. poprzez będące wynikiem nieuwzględnienia zasad doświadczenia przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz niedostrzeżenie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej skutkujące szeregiem nieprawidłowych stwierdzeń w szczególności zaś tego, że sąd uznał za udowodnione, że oskarżony świadomie i podstępnie wprowadzał pokrzywdzonych w błąd co do kwestii zawarcia umowy o abonament ochrony prawnej oraz przywłaszczył sobie powierzone mu mienie pokrzywdzonych K.W., G.B., B.B., M.B. i K.B., a co za tym idzie, że oskarżony odpowiednio dopuścił się przestępstwa oszustwa i przywłaszczenia mienia powierzonego,
2. art. 4 i 7 k.p.k. przez bezkrytyczne, sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym podejście do oceny dowodów zgromadzonych w sprawie w kontekście popełnienia przez oskarżonego czynów opisanych w pkt 1, 2,3,4,6,7, wyroku,
3. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 170 § 1 pkt 2, 3, 5, 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a i 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego w zakresie przesłuchania świadka A.R., w sytuacji gdy świadek nie była w niniejszej sprawie w ogóle przesłuchiwana, a posiada wiedzę co do działalności spółki w okresie objętych zarzutem,
4. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że:
 1. oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim przywłaszczenia mienia powierzonego, tj. odszkodowań w sytuacji, gdy nigdy pieniędzy pokrzywdzonych nie traktował jako własnych, a brak wypłat na rzecz pokrzywdzonych był wywołany sporem co do treści umowy, zajęciami egzekucyjnymi; a nadto, że w spółce były dwa konta zaczynające się odpowiednio od cyfr 64 (konto główne) którego dysponentem był m.in. oskarżony i konto 55, którego dysponentką była A.H. i z którego dokonywała przelewów na rzecz klientów i na opłaty sądowe,

2. oskarżony nie pozostawał w usprawiedliwionym przekonaniu co do należytego wywiązywania się głównego prawnika spółki A.H. z rozliczania klientów jak i realizowania wypłat oraz należytego wywiązywania się ze swoich obowiązków przez księgowych, w tym M.K.,
3. oskarżony był osobą odpowiedzialną za rozliczenia klientów i decydował czy rzeczywiście taka wypłata ma nastąpić podczas, gdy prawidłowe ustalenia faktyczne sprowadzają się do konstatacji, że to świadek A.H. oraz M.K. byli odpowiedzialni w tym zakresie,
4. oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim oszustwa pokrzywdzonych K.W., J.S. czy G.B., w sytuacji gdy takiego zamiaru nie można mu przypisać na podstawie dowodów zebranych w sprawie,
5. środki uzyskane przez działania kancelarii na rzecz pokrzywdzonych M.B., K.B., B.B. i G.B. nie zostały rozliczone w sposób prawidłowy, w sytuacji gdy po potrąceniu kar umownych oraz prowizji od rzeczywiście wypłaconych na rzecz pokrzywdzonych przez ubezpieczyciela kwot uzyskanych wskutek działań kancelarii, spółka nie jest winna pokrzywdzonym żadnych kwot.

Formułując powyższe zarzuty autor apelacji wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzuconych mu czynów,
2. ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,
3. nadto wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A.R. na okoliczności objęte zarzutami.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 5 grudnia 2023 r., sygn. V Ka 297/23, zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 6 ustalono łączną kwotę przywłaszczenia powierzonych pieniędzy na 63750 zł, w związku z czym obniżony został orzeczony od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej obowiązek naprawienia szkody do kwoty

27920 zł; w pozostałej części zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy, a oskarżony został zwolniony od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Od tego wyroku obrońca skazanego złożył kasację, w której zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść tego orzeczenia, tj.:

1. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 pkt 2 k.p.k. polegające na oddaleniu wniosków dowodowych, zawartych na k. 2270, 2286, 2434, 2512, 2567, 2571-72, 2587-88, 2594, 2599 oraz 2609 oraz pozostałych wniosków dowodowych składanych przez T.P. w toku postępowania międzyinstancyjnego, podczas gdy dowody te miały wykazać istotne okoliczności, na które powoływał się skazany, a które dowodziły jego niewinności, co w konsekwencji stanowi rażące naruszenie prawa do obrony; należy przy tym zwrócić uwagę, że świadek A. R. napisała maila, że chce zeznawać (k. 2008),
2. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. poprzez nierozpoznanie przez sąd odwoławczy osobowych wniosków dowodowych składanych przez skazanego samodzielnie o przesłuchanie świadków A. O., K. S., M. W., D. D. P. K., M. K., M. J. oraz pozostałych wskazywanych przez skazanego świadków, którzy byli pracownikami spółki i mieli szeroką wiedzę na temat obsługi klientów (w tym pokrzywdzonych),
3. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 427 § 3 k.p.k. w zw. z art. 453 § 2 k.p.k. polegające na oddaleniu wniosków dowodowych złożonych przez skazanego na rozprawie w dniu 5 grudnia 2023 r., podczas gdy dowody te miały wykazać istotne okoliczności, na które powoływał się skazany, a które dowodziły jego niewinności, co w konsekwencji stanowi rażące naruszenie prawa do obrony,
4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na nienależytym rozważeniu zarzutów obrazy przepisów postępowania i błędnych ustaleń faktycznych podniesionych w apelacji, co w konsekwencji skutkowało podzieleniem przez sąd odwoławczy rażąco sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodów dokonanych przez sąd I instancji, jak również rażąco błędnych ustaleń w sferze faktów;

nieprawidłowość przeprowadzonej kontroli orzeczenia sądu in meriti urzeczywistniała się w nieodniesieniu się do całości argumentacji podniesionej w zarzutach apelacji dotyczących zeznań P.J. z powodu niezgłoszenia tego pracownika do ZUS (i przez to uznanie, że nie świadek ten nie był pracownikiem spółki), zeznań A.H. i P.J. co do korzystania przez J.S. z porad prawnych kancelarii o różnej tematyce, zeznań J.S. w zakresie przekazanych kwot, zakresu usług, jakimi była zainteresowana, zeznań K.W. w zakresie okoliczności zawarcia następnie umowy abonamentowej, jak również w przedmiocie bieżącego informowania rodziny B. o stanie prowadzonych spraw oraz podejmowanych w nich działaniach, przymiotów przedmiotu niniejszego postępowania, który ze względu na okoliczności kwalifikuje się jako spór cywilnoprawny (kwestia włączenia środków do majątku spółki tudzież majątku osobistego skazanego), istnienia szeregu wiarygodnych dowodów co do tego, iż to A. H. była osobą decyzyjną w kwestii rozliczania klientów, których sprawy prowadziła merytorycznie, wreszcie kwestii treści umów łączących spółkę z pokrzywdzonymi (co do potrącania prowizji, zwiększania o należny podatek VAT, potrącania kar umownych),

5. nadto skarżący zarzucił wyrokowi naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., polegające na utrzymaniu w pkt II zaskarżonego orzeczenia w mocy wyroku sądu I instancji w zakresie skazania T.P. w pkt 2 za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k., popełnione na szkodę K.W., w sytuacji, gdy czyn ten nie stanowił w dacie wyrokowania przestępstwa, a wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. (ze względu na zastosowanie ustawy względniejszej dla sprawcy), co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o:

1. uwzględnienie kasacji w części co do zarzutu bezwzględnej przyczyny odwoławczej, odnoszącego się do utrzymania w pkt II zaskarżonego wyroku w mocy wyroku sądu I instancji w zakresie skazania T.P. za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. popełnione na szkodę K.W. poprzez przywłaszczenie powierzonych mu pieniędzy w wysokości 683 zł, podczas gdy czyn ten w dacie wyrokowania nie stanowił przestępstwa, lecz wykroczenie, które uległo przedawnieniu, co obligowało do umorzenia postępowania w tym zakresie zgodnie z dyspozycją art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.,
2. oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej w pozostałej części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna jedynie w części dotyczącej zarzutu wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, choć ujętej nie w Kodeksie postępowania karnego, a w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia. U podłoża tego uchybienia legło niezasadne utrzymanie w mocy (pkt II zaskarżonego wyroku) rozstrzygnięcia zawartego w pkt 2 wyroku sądu I instancji, dotyczącego skazania T.P. za czyn z art. 284 § 2 k.k. na szkodę K.W. Wyrok podlegał zatem kasacyjnej korekcie w tym zakresie, natomiast w pozostałej części należało utrzymać go w mocy, uznając kasację obejmującą pozostałe zarzuty za oczywiście bezzasadną. Powyższe rozstrzygnięcie dyktowało zakres pisemnego uzasadnienia wyroku sądu kasacyjnego, którego obowiązek sporządzenia materializował się jedynie w aspekcie korekty zaskarżonego orzeczenia. Pozostała materia, obejmująca ocenę innych zarzutów, podlegała treści przepisu art. 535 § 3 k.p.k., zgodnie z którym oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej nie wymaga pisemnego uzasadnienia sporządzonego z urzędu.

Odnosząc się do wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej zdefiniowanej w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. wskazać należy, że istotnie w zakresie czynu z pkt 2 wyroku sądu I instancji popełnionego w dniu 28 listopada 2018 r., polegającego na przywłaszczeniu na szkodę K.W. powierzonych pieniędzy w kwocie 683 zł, zachodziła jedna z przeszkód wyłączających postępowanie, określona w art.

5 § 1 pkt 4 k.p.w. Materializowała ona konieczność wydania orzeczenia umarzającego. Zaniechanie wydania takiego rozstrzygnięcia przez sąd ad quem skutkowało musiło bezwzględny uchyleniem zaskarżonego wyroku i następczą konwalidacją tego uchybienia, adekwatną do treści tego unormowania. Przestępstwo przywłaszczenia ma swój odpowiednik w Kodeksie wykroczeń (art. 119 § 1 k.w.), co oznacza, iż znamiona przestępstwa przywłaszczenia pokrywają się ze znamionami wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. Granicę oddzielającą wykroczenie od występkę przywłaszczenia wyznacza natomiast wartość przedmiotu czynności wykonawczej. W konsekwencji przywłaszczenie rzeczy ruchomej o wartości nieprzekraczającej progu kontrawencjonalizacji wyczerpuje znamiona wykroczenia określonego w art. 119 § 1 k.w., a nie przestępstwa z art. 284 § 2 (zob. m.in. wyrok SN z dnia 2 lipca 2003 r., III KK 197/03). Wartość rozgraniczającą występek od wykroczenia określa przepis art. 119 § 1 k.w. Kwota ta, w aktualnym stanie prawnym, wynosi 800 zł. Aktualna treść przepisu art. 119 § 1 k.k. została nadana ustawą z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022, poz. 2600), która w omawianym zakresie weszła w życie z dniem 1 października 2023 r. (art. 4 pkt 5). W dacie orzekania przez sąd II instancji (5 grudnia 2023 r.) zachodziła więc oczywista konieczność weryfikacji czynu określonego w pkt 2 wyroku sądu I instancji. Implikowało to obowiązek zastosowania ustawy nowej, co umknęło uwadze sądu odwoławczego. T.P. został więc skazany za przestępstwo przywłaszczenia, podczas gdy w dacie procedowania przed Sądem Okręgowym w Lublinie czyn z pkt 2 stanowił już wykroczenie (kwota przywłaszczonych środków pieniężnych wyniosła 683 zł). Biorąc pod uwagę datę popełnienia przedmiotowego czynu (25 listopada 2018 r.) stwierdzić więc należało wystąpienie negatywnej przeszkody procesowej, określonej w art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. z uwagi na przedawnienie karalności tego czynu (art. 45 § 1 k.w.). Zignorowanie powyższej zmiany normatywnej i utrzymanie omówionej części wyroku w mocy skutkowało wystąpieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. i determinowało kasacyjną korektę wyroku w tej części.

W pkt. 3 wyroku, stosownie do treści art. 624 § 1 k.p.k., orzeczono o kosztach sądowych, obciążając nimi Skarbu Państwa.

Małgorzata Bednarek Igor Zgoliński Antoni Bojańczyk

[WB]

[r.g.]